

ESCOLA DE LA
paraula

FULL PER A LA LECTURA ORANT DE l'Evangelí

“

Mt 24,37- 44

Tal com va succeir en els dies de Noè, així serà la vinguda del Fill de l'home. Els dies abans del diluvi menjaven i bevien, i es casaven, fins al dia mateix que Noè va entrar a l'arca; i no es van adonar de res fins que va venir el diluvi i se'ls endugué tots. Així serà igualment la vinguda del Fill de l'home. Llavors hi haurà dos homes al camp: l'un serà pres i l'altre deixat; i dues dones que moldran a la mola: l'una serà presa i l'altra deixada.

Vetllau, doncs, perquè no sabeu quin dia vindrà el vostre Senyor. Prou que ho compreneu: si l'amo de la casa hagués sabut a quina hora de la nit havia de venir el lladre, hauria vetllat i no hauria permès que li entressin a casa. Per això, estigueu a punt també vosaltres, perquè el Fill de l'home vindrà a l'hora menys pensada.

”

PRIMER DIUMENGE
advent A

Bisbat de Mallorca

LECTURA

Per comprendre bé el sentit d'aquest text, hem de parar esment a alguns detalls que ara explicarem. En primer lloc, 24,37-44 forma part del darrer discurs dels cinc que conté l'evangeli de Mateu (23-25); per tant ha de ser llegit en aquest context. Convé, doncs, que a l'hora de la lectio, es llegeixin els dos capítols sencers. Ràpidament es podrà constatar que es troben dividits en tres grans blocs:

El primer (23,1-24,2) és una dura crítica contra els dirigents del Poble d'Israel;

El segon (24,2-44) parla del sentit de la història des de l'experiència de la Resurrecció de Jesús;

El tercer (24,45-25,46) aporta un conjunt de paràboles que arrodoneixen el missatge exhortant a la vigilància i a la responsabilitat.

El text que llegim aquest diumenge és el final de la segona part del bloc i per tant, serveix a l'autor per a insistir en la necessitat d'esforçar-se per descobrir la Bona Nova que s'amaga a l'interior de les coses que passen, per allunyades que estiguin del projecte de Déu. Una primera lliçó, doncs: estam sempre en les bones mans de Déu, que «*treu vida de la mort i crida del no-res al ser*». Invitació a l'esperança al bell mig de la tribulació, podem dir.

Aquest últim discurs de l'evangeli de Mateu, i segons l'organització del conjunt de l'evangeli que l'autor ha pensat, es correspon literàriament amb el primer, el discurs de la muntanya (5-7) en el qual Mateu descriu la Nova Llei del Nou poble de Déu, l'Església cristiana. Dit amb altres paraules, exposa les actituds fonamentals per tal que la història s'acosti més i més al Regne de Déu, del qual parlarà al tercer discurs del capítol 13. Ens diu: si voleu ser feliços («benaventurats») en un món humà (fratern i just, en pau), aleshores heu d'assumir els valors i les actituds de Jesús.

En contrast amb el discurs que ara comentam, el cinquè, la tesi de Mateu no pot ser més clara: és possible la felicitat; coincideix

amb l'única voluntat de Déu; Ell treballa i desitja el Món Nou: el Regne del cel; però aquest no caurà del cel; existeix el mal i hi ha gent dolenta; a nosaltres ens correspon trobar les accions (opcions -> actituds- -> fets) que obrin en el temps espais per a aquest Regne. Negativament, mostra el perill de recaure en les actituds dels dirigents d'Israel, model del mal en acció, el més perillós perquè es fa en nom de Déu. No és antisemitisme: és elevar a categoria determinades actituds religioses que poden acabar provocant allò contrari del que vol la religió. És el cas, entre nosaltres avui, dels qui maten en nom de Déu. Positivament, descriu un conjunt de principis, punts de referència i pautes morals per tal de col·laborar amb Déu en la construcció del futur més humà. Ho resumeix en la paraula «*vigilau!*» que significa mantenir davant de la realitat una actitud oberta, crítica i activa.

Pel que fa al text que es llegeix avui a la litúrgia, no serà de més que tinguem en compte els interrogants a què desitja respondre i que són els de la comunitat de Mateu. Més o manco són aquests, i podem constatar que no es troben molt allunyats dels nostres avui:

- ✚ Per què es torba tant el Senyor a vèncer definitivament el Mal?
- ✚ Per què no posa remei Déu si pot al Mal tan present avui entre nosaltres?
- ✚ Per què el temps de l'espera és tan dur i mal d'entendre?
- ✚ Per què passen les coses que passen: el petit sempre perd i el gros sempre guanya; el corrupte petit paga i el corrupte gros, gaudeix de la vida?
- ✚ Quin futur ens espera en el temps de la persecució?, com és que Déu no intervé a favor nostre?
- ✚ Arribaré a final de mes? Què serà del meu matrimoni? Què serà dels meus fills, néts...?
- ✚ Acabarà per vèncer la justícia en aquest món? Té sentit seguir i mantenir la fe quan tan poca gent es fa cristiana?
- ✚ Té sentit avui confessar-se catòlic enmig d'una societat

que menysprea aquest nom? Per què els catòlics són arreu del món avui tan perseguits?

Podríem seguir. No serà de més que el grup afegeixi les seves preguntes. El text es vol situar en el centre mateix d'aquestes qüestions:

- ✚ El Mal existeix i hi ha persones dolentes; molt dolentes.
- ✚ El Mal i la dolentia (pederàstia, tortura, barris invisibles, fam, refugiats, negats a la mar, pasteres...), no tenen justificació de cap mena ni podem mai trobar-los una explicació. Podem només confiar en l'altra cara de la moneda: existeix el Mal; existeix el Bé. I mentre cercam una resposta, a cada un ens toca apuntar-nos a la part del mal o a la part del bé. És l'alternativa. No hi ha neutralitat possible. I l'opció de cada un té conseqüències per a tots i per a sempre. La llibertat avui és decidir-se pel Bé: pel Regne del cel;
- ✚ Existeix també el Fill de l'Home: la persona de Jesús que viu d'una determinada manera l'horror de la creu i la injustícia a què es veu sotmès; hi respon amb un Amor més gran que l'horror i que la injustícia; per això, amb els ulls en Ell, podem travessar el vel de l'horror i de la injustícia i vèncer-los a ambdós.
- ✚ Com? Amb la responsabilitat, la confiança i la vigilància. Responsabilitat: cercar la resposta concreta possible a cada realitat que ens ofereix la vida; confiança: certesa interior ferma que la força de l'Amor és més gran que la força del Mal i que l'Amor acabarà per vèncer definitivament en la resurrecció de Jesús; per això miram vers ella; vigilància: mirar de no caure en les actituds que fan mal i són filles del Mal, sobretot aquelles que, en totes les religions, es fan en nom de Déu.
- ✚ Així neix en nosaltres l'Esperança: la força que manté viva la fe en la victòria (vinguda) del Senyor al moment menys pensat, en els petits gestos que fan de la vida un càntic a l'Amor.

CONTEMPLACIÓ

La voluntat de Déu és la felicitat de la persona humana, la seva glòria i la seva satisfacció més íntima. Per això ens ha creat (ens ha fet tal com som). Per això ens vol salvar (vol fer-nos feliços per a sempre).

Per això ens ha comunicat la Bona Nova per mitjà del seu Fill Jesús, l'Home Nou, el nostre Amat. Però..., molt sovint la realitat nega amb la duresa de la vida aquesta preciosa afirmació. Massa dolor. Massa absurd. Massa horror... Què significa l'amor de Déu en la mar imensa del patiment?

La pregunta no té resposta. Seria més cruel encara recórrer a una suposada pedagogia de Déu o a una voluntat que és superior a la nostra ment: allò que no podem entendre raonablement no és per a nosaltres.

Davant la magnitud del Mal, Déu no ens proporciona explicacions que apaivagarien la set de l'enteniment, però no servirien per a eradicar el Mal del món.

Déu ens proporciona una cosa més interessant: la forma de contrarestar la presència del Mal amb una acció creativa tendent a la vinguda del seu Regne. És el que ens cal fer, en el temps entremig entre la resurrecció de Jesús i el seu retorn, que durant l'Advent esperam amb més intensitat que mai, al costat dels qui pateixen. Ens demanam per tant:

- Quines actituds meves engendren dolor, males vibracions, fan mal als qui tenc a prop? Quines actituds meves són causa que els qui em veuen i conviuen amb mi dubtin de la veritat de l'Amor de Déu?
- Quines actituds meves obrin espais per a l'esperança? Som capaç de contar als altres la meva esperança? Com la contagii amb les meves obres de misericòrdia silencioses?
- Fes una llista d'accions que podries fer durant aquesta setmana.

ORACIÓ

En arribar a aquest moment de la reunió, que un dels membres del grup llegeixi Rm 8, 18-30.
Escoltau en silenci. I després que cada un/una faci una pregària segons li ha inspirat el text llegit.
Per acabar, podeu resar junt el «*Glòria al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant...*»

En els moments de desànim, de crisi, de dubte, fes un moment de silenci en el teu cor i repeteix
la pregària de Sant Francesc en el seu desconhort: «Déu existeix!» Una, moltes vegades.
Llavors afegeix: «Déu m'estima a mi i estima tot allò que ha creat!»
Sense presses. Cinc minuts.

Ara et parlaré d'un mètode senzill de pregària que et pot funcionar molt bé:
aprendre a pregar el periòdic o el telediari.
Comença llegint/escoltant una notícia.

Observa amb atenció com ressona en el teu interior: ira, odi, ràbia, satisfacció, solidaritat, alegria...
deixa que els sentiments surin, es manifestin sense violentar-los, s'expressin...
no els judiquis... deixa'ls tal com són...

Després, transforma en diàleg amb el Senyor aquests sentiments;
si hi ha persones implicades, imagina els seus rostres, els seus noms, les seves vides...;
Demana per a elles allò que desitges per a tu: felicitat, conversió, força, ajuda, paciència...;
a poc a poc, fes-te germà/germana dels protagonistes.
Finalment, sent el dolor de Déu davant el Mal i la seva alegria davant la Belleza i el Bé.
Demana-ho com una gràcia especialment preuada.

I acaba sempre amb la pregària d'Etty Hillesum en el Camp de Concentració:
«*Déu meu, Déu nostre: com puc ajudar-te a no desaparèixer de les nostres vides?
De les nostres societats? De ca nostra? De la nostra Església...?*»

Veuràs que, també a poc a poc, la teva pregària cobrarà una vida que et sorprendrà:
serà l'obra de l'Esperit en tu!

